

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Asociación Española de Productores de Vacuno de Carne — ASOPROVAC

Verwerende partij: Administración General del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten artikel 4 en artikel 32, lid 2, van verordening (EU) nr. 1307/2013 ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 en artikel 60 van verordening (EU) nr. 1306/2013 ⁽²⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling als Real Decreto 41/2021, die, om te voorkomen dat er kunstmatige voorwaarden worden gecreëerd in verband met de verlening van een concessie voor openbaar blijvend grasland voor gemeenschappelijk gebruik aan begunstigden die daar geen gebruik van maken, bepaalt dat de activiteit van begrazing alleen subsidiabel is indien deze wordt uitgevoerd met dieren van het eigen bedrijf?
- 2) Moet artikel 60 van verordening (EU) nr. 1306/2013 inzake het creëren van kunstmatige voorwaarden om in aanmerking te komen voor steun aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling als Real Decreto 41/2021, waarin wordt uitgegaan van een vermoeden dat er sprake is van het kunstmatig creëren van voorwaarden om toegang te krijgen tot steun wanneer de landbouwactiviteit van begrazing op openbaar blijvend grasland voor gemeenschappelijk gebruik wordt uitgeoefend met dieren die niet tot het eigen bedrijf van de steunaanvrager behoren?
- 3) Moet artikel 4, lid 1, onder c), van verordening (EU) nr. 1307/2013 aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling als Real Decreto 1075/2014 van 19 december 2014, waarin wordt bepaald dat begrazing van landbouwarealen niet kan worden aangemerkt als een activiteit die tot doel heeft om die arealen in een voor begrazing geschikte staat te houden?
- 4) Moet artikel 4, lid 1, onder c), van voornoemde verordening (EU) nr. 1307/2013 aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling als Real Decreto 1075/2014 van 19 december 2014, waarin wordt bepaald dat personen die uitsluitend houder zijn van een niet-exclusief recht op begrazing van arealen die niet hun eigendom zijn en die dat recht overdragen aan een derde opdat deze de graslanden kan gebruiken voor het voederen van zijn runderen, geen landbouwactiviteit uitoefenen in de zin van punt i) van dat artikel 4, lid 1, onder c)?
- 5) Moeten de leden b) en c) van artikel 4, lid 1, van verordening (EU) nr. 1307/2013 aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling als Real Decreto 1075/2014 van 19 december 2014, waarin wordt bepaald dat personen die uitsluitend houder zijn van een niet-exclusief recht op begrazing van voor gemeenschappelijk gebruik bestemde arealen die niet hun eigendom zijn, niet kunnen worden aangemerkt als beheerders van grasland waarvoor dit begrazingsrecht bestaat, met het oog op de uitoefening van activiteiten die tot doel hebben om die arealen in een voor begrazing geschikte staat te houden?

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 1307/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 tot vaststelling van voorschriften voor rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot intrekking van verordening (EG) nr. 637/2008 van de Raad en verordening (EG) nr. 73/2009 van de Raad (PB 2013 L 347, blz. 608).

⁽²⁾ Verordening (EU) nr. 1306/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 inzake de financiering, het beheer en de monitoring van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot intrekking van verordeningen (EEG) nr. 352/78, (EG) nr. 165/94, (EG) nr. 2799/98, (EG) nr. 814/2000, (EG) nr. 1290/2005 en (EG) nr. 485/2008 van de Raad (PB 2013 L 347, blz. 549).

Hogere voorziening ingesteld op 24 november 2022 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer — uitgebreid) van 14 september 2022 in de gevoegde zaken T-371/20 en T-554/20, Pollinis France/Commissie

(Zaak C-726/22 P)

(2023/C 112/24)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: S. Delaude, C. Ehrbar, G. Gattinara, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: Pollinis France

Conclusies

Rekwirante verzoekt het Hof:

- het bestreden arrest te vernietigen;
- verzoekster in eerste aanleg te verwijzen in de kosten van de zaken T-371/20 en T-554/20 en in die van de onderhavige hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter staving van haar hogere voorziening voert de Europese Commissie twee middelen aan.

1. Het Gerecht heeft het begrip “aangelegenheid waarover de instelling nog geen besluit heeft genomen” in artikel 4, lid 3, eerste alinea, van verordening nr. 1049/2001 verkeerd uitgelegd.

Het Gerecht heeft het begrip “aangelegenheden waarover de instelling nog geen besluit heeft genomen” verkeerd toegepast door de toepassing van artikel 4, lid 3, eerste alinea, van verordening nr. 1049/2001 te beperken tot aangelegenheden die zijn voorgelegd voor beraadslaging binnen de instelling of waarvan de voorlegging voor beraadslaging ophanden is.

2. Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de beoordeling van de zinsnede “indien de openbaarmaking [van het document] het besluitvormingsproces van de instelling ernstig zou ondermijnen” in de zin van artikel 4, lid 3, eerste alinea, van verordening nr. 1049/2001. Het tweede middel valt uiteen in twee onderdelen.

Ten eerste heeft het Gerecht zijn eigen uitlegging in de plaats van de litigieuze besluiten gesteld en een tegenstrijdige redenering gevolgd.

Ten tweede heeft het Gerecht ten onrechte de relevantie verworpen van verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren en van het standaardreglement van orde voor comités met het oog op de beoordeling “of de openbaarmaking van het document het besluitvormingsproces van de instelling ernstig zou ondermijnen”. Voorts heeft het Gerecht niet de juiste juridische criteria toegepast om relevante factoren te beoordelen en heeft het nagelaten de relevante factoren te beoordelen als een onderdeel van een reeks onderling overeenstemmende aanwijzingen.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal de première instance de Liège (België) op 2 december 2022 — Casino de Spa SA e.a. / Belgische Staat (FOD Financiën)

(Zaak C-741/22)

(2023/C 112/25)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal de première instance de Liège

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Casino de Spa SA e.a.

Verwerende partij: Belgische Staat (FOD Financiën)

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten artikel 135, lid 1, onder i), van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde en het neutraliteitsbeginsel aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een lidstaat onlineloterijen die worden aangeboden door de Nationale Loterij als openbare instelling, die vrijgesteld zijn van belasting over de toegevoegde waarde, en andere door particuliere exploitanten aangeboden onlinekansspelen, die zijn onderworpen aan belasting over de toegevoegde waarde, anders behandelt voor zover het om soortgelijke dienstverrichtingen gaat?